

Arrest

nr. 296 206 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K.STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat K. STOROJENKO en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekers telkens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissingen worden aan verzoekers in persoon ter kennis gebracht en worden ter kennis gegeven aan de burgemeester van Berlaar.

Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beroepen zijn gekend onder rolnummers X en X

Op 13 maart 2023 laat verzoekers' advocaat via een e-mail aan verweerder weten dat verzoekers verblijven op volgend adres: "A. (...), Auderghem". Op 27 maart 2023 ontvangt verweerder een e-mail van de gemeente Pepinster met de melding dat verzoekers tijdens een woonstcontrole werden aangetroffen op volgend adres: "Q. (...), Pepinster". Daarop verstuurt verweerder aan dit laatste adres een uitnodiging aan verzoekers om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 17 april 2023 ontvangt verweerder een telefonische oproep van de eigenaar van de woning te Pepinster met de melding dat verzoekers niet op het opgegeven adres verblijven.

Op 30 juni 2023 neemt de gemachtigde jegens verzoekster een beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, verstuurd aan het opvangcentrum te Leopoldsborg. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Overwegende dat
de genaamde Z. (...) L. (...)
geboren te (...), op (...)
en van nationaliteit te zijn : Russische Federatie
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de
Dublinprocedure dd. 30.06.2023*

Overwegende dat op 20/01/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Polen op grond van artikel 18.1.c van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 28/02/2023 een beslissing 'bijlage 26quater' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn/haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 30/06/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene had haar interview bij onze diensten op 03/01/2023 waarbij ze verklaarde woonplaats te kiezen te Opvangcentrum Leopoldsborg Koningin Louisa-Mariaaan, 40 3970 LEOPOLDSBURG. Op 28/02/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd haar op dezelfde dag in persoon betekend. Op 22/03/2023 diende betrokkene middels haar advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. Op 27/03/2023 ontvingen onze diensten een mail dat betrokkene voortaan zou verblijven te (...) Pepinster. Op 17/04/2023 belde de eigenaar van het pand te (...) Pepinster, meneer G., onze diensten om ons mee te delen dat betrokkene en haar gezin niet meer op het adres bij hem verbleven. Meneer G. meldde dat ze het huis hadden verlaten zonder een adres achter te laten. Meneer G. legde uit dat betrokkene en haar gezin het adres verlieten nadat de wijkagent langs was gekomen op het adres om te kijken of betrokkene en haar gezin werkelijk op het adres verbleven. De betrokkene en haar gezin verlieten het adres zonder meneer G. te informeren, meneer G. zelf zegt zelf afwezig geweest te zijn op het moment van hun vertrek. Bijgevolg dienen we betrokkene als ondergedoken te beschouwen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

Eveneens op 30 juni 2023 neemt de gemachtigde jegens verzoeker een beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, ook verstuurd aan het opvangcentrum te Leopoldsborg. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Overwegende dat
de genaamde A. (...) B. (...)
geboren te (...), op (...)
van nationaliteit: Russische Federatie
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 30.06.2023

Overwegende dat op 20/01/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Polen op grond van artikel 18.1.c van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 28/02/2023 een beslissing 'bijlage 26quater' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 30/06/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene had zijn interview bij onze diensten op 03/01/2023 waarbij hij verklaarde woonplaats te kiezen te Opvangcentrum Leopoldsborg Koningin Louisa-Marialaan, 40 3970 LEOPOLDSBURG. Op 28/02/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd hem op dezelfde dag in persoon betekend. Op 22/03/2023 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. Op 27/03/2023 ontvingen onze diensten een mail dat betrokkene voortaan zou verblijven te (...) Pepinster. Op 17/04/2023 belde de eigenaar van het pand te (...) Pepinster, meneer G., onze diensten om ons mee te delen dat betrokkene en zijn gezin niet meer op het adres bij hem verbleven. Meneer G. meldde dat zij het huis hadden verlaten zonder een adres achter te laten. Meneer G. legde uit dat betrokkene en zijn gezin het adres verlieten nadat de wijkagent langs was gekomen op het adres om te kijken of betrokkene en zijn gezin werkelijk op het adres verbleven. De betrokkene en zijn gezin verlieten het adres zonder meneer G. te informeren, meneer G. zelf zegt zelf afwezig geweest te zijn op het moment van hun vertrek. Bijgevolg dienen we betrokkene als ondergedoken te beschouwen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 27 en 29 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het hoorrecht. Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"6.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoekers duidelijk en doelbewust pogen om buiten het bereik van onze diensten te blijven en als ondergedoken beschouwd dient te worden.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze beslissing.

6.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Verzoekers kunnen dan ook niet akkoord gaan met deze beslissingen.

Verzoekende partij is ernstig gegriefd door de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken al zou hij doelbewust een overdracht tegenwerken.

6.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

6.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

6.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

6.2.1.

Met betrekking tot de schending van het artikel 29 Verordening 604/2013

Artikel 29, 2° van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Artikel 2 (n) van de Dublin III Verordening omschrijft het ‘risico op onderduiken’ als volgt:

“n) „risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoekster of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, §52 en § 60). Volgens vaststaande rechtspraak van de RvV moet deze beslissingen dan ook individueel gemotiveerd worden, na appreciatie van de feitelijke elementen (RvV in verenigde kamers: RvV nr. 203.684 van 8 mei 2018 en RvV nr. 203.685 van 8 mei 2018, bevestigd door de RvS, 245.799 van 17 oktober 2019)."

6.2.2.

Van Daele definieert 'onderduiken' als 'zich (tijdelijk) verborgen houden'.

De Dublin III- Verordening bevat geen definitie van het begrip "onderduiken" maar het Hof van Justitie interpreteerde het begrip wel in het arrest met nummer C-163/17 van 19 maart 2019. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de normale betekenis van het begrip "onderduiken", dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2 Dublin III Vo wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokkenen persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets- in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht-, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, § 56).

De Dublin III- Verordening bevat enkel een definitie van het 'risico op onderduiken', met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

Volgens het Hof van Justitie is er bijgevolg pas sprake van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten. Dit weliswaar op voorwaarde dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden. De betrokken verzoeker behoudt volgens deze rechtspraak de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

6.3.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekers als ondergedoken moet worden beschouwd omdat de verwerende partij op datum van 27.03.2023 een email ontving waaruit zou blijken dat de verzoekers zouden verblijven op het adres (...) te 4860 Pepinster. Op 17.04.2023 zou de eigenaar van het pand, de heer G., gebeld hebben naar de verwerende partij en meegedeeld hebben dat de verzoekers niet meer op het adres verblijven. Ze zouden vertrokken zijn nadat de wijkagent langskwam om te controleren of zij op het adres verblijven. De verzoekers zouden geen contact meer opgenomen hebben met de verwerende partij en maakten geen andere woonplaats bekend. Hieruit besluit de verwerende partij dat de verzoekers buiten het bereik van de verwerende partij poogde te blijven.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van het dossier en schendt bovendien het recht op om gehoord te worden.

Uit het handelen van de verzoekers blijkt geenszins dat zij de overdracht doelbewust trachten te verhinderen.

Op datum van 28.02.2023 werden de verzoekers het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 26quater die hen ter kennis werd gebracht op 28.02.2023. Uit de bestreden beslissing blijkt dat Polen de bevoegde lidstaat voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming zou zijn.

De verzoekers kregen ook een formulier "Verklaring tot medewerking" waarin werd gesteld dat zij zullen meewerken aan zijn overdracht naar Polen. De verzoekers konden het formulier echter niet ondertekenen omdat zij hun rechten wensten uit te putten.

Hun raadsman richtte onderstaand schrijven aan de verwerende partij op 13.03.2023:

(...)

Zij werden geholpen door de neef van de verzoekster de heer M. (...) Z. (...) ((...)) die hen een verblijfplaats voor hen kon vinden bij een goede vriend:

(...)

De verzoekster wordt sinds mei 2023 opgevolgd door een psycholoog voor depressie en een traumatische stoornis (zie stuk 14).

Op datum van 19.03.2023 waren de verzoekers op bezoek bij hun vriend, de heer A. (...) Y. (...) G. (...) op het adres (...) Pepinster waar ze bleven overnachten.

De volgende ochtend, 20.03.2023, is de wijkagent langsgekomen in het kader van de aanvraag tot adreswijziging van de heer A. (...) G. (...) zelf.

De verzoekers en hun kinderen waren aanwezig op het adres en hun identiteit werd ook genoteerd. De heer G. (...) heeft uitgelegd dat zij op bezoek zijn en niet woonachtig zijn op het adres.

De wijkagent had hier geen oor naar en verzocht de verzoekers zich bij de gemeente aan te bieden om hun adreswijziging in orde te brengen.

*De verzoekers zijn de volgende dag terug naar huis vertrokken naar hun adres:
(...) Auderghem*

*De heer G. (...) kan dit bevestigen in zijn schrijven van 27.07.2023:
(...)*

Uit het rijksregister van de heer G. (...) blijkt dat hij sinds 4.03.2023 ingeschreven staat op het adres (...) Pepinster (zie stuk 13). Gelet op het feit dat de inschrijving teruggaat tot de aanvraag tot adreswijziging, is het plausibel dat de wijkagent op 20.03.2023 is langskomen voor de adrescontrole van de heer G. (...) zelf.

De wijkagent trof de verzoekers die op bezoek waren aan.

Op datum van 22.03.2023 werden er voor de verzoeker en de verzoekster een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij uw Raad tegen de bijlage 26quater (zie stukken 8-9).

*Beide verzoekschriften bevatten het adres:
(...) Auderghem*

Op datum 27.03.2023 zou de verwerende partij een mail ontvangen hebben dat de verzoekers zouden verblijven op het adres (...) Pepinster.

Op datum van 17.04.2023 zou de verwerende partij gebeld zijn door een zekere meneer G., eigenaar van het pand, om mee te delen dat de verzoekers niet meer op het adres verblijven. Volgens de verwerende partij stelde meneer G. dat de verzoekers het adres verlaten hadden nadat de wijkagent was langsgekomen om te kijken of de verzoekers op het adres verbleven.

Uit het schrijven van 27.03.2023 kan niet afgeleid worden dat de verzoekers voortaan op het adres in Pepinster zouden verblijven. De verzoekers hebben hun adres duidelijk gecommuniceerd op 13.03.2023 en 22.03.2023. Ze waren logeerden bij een vriend te Pepinster maar keerden terug naar hun adres in Oudergem.

De verwerende partij heeft geen woonstcontrole laten uitvoeren op het adres (...) Auderghem. Indien dit het geval was had verwerende partij de verzoekers weldegelijk kunnen aantreffen.

De verwerende partij stelt dat het niet aan hen is om uit te zoeken waar de verzoekers verblijven, maar doet dit toch in hun nadeel. Uit het dossier blijkt duidelijk dat zij in Oudergem verbleven.

Op datum van 30.06.2023 bracht de verwerende partij de Poolse autoriteiten op de hoogte dat de transfertermijn werd verlengd naar 18 maanden.

Er werd geen beslissing betekend aan de verzoekers!

*Naar aanleiding van verstrijken van de overdrachtstermijn van 6 maanden, richtte de raadsman van de verzoekers op 24.07.2023 volgend schrijven naar de verwerende partij:
(...)*

*De verwerende partij antwoordde op 24.07.2023 het volgende:
(...)*

De verwerende partij stuurde op 24.07.2023 beiden beslissingen “betekenig verlenging overdrachtstermijn van de Dublintransfer” die genomen zouden zijn op 30.06.2023. De datum van het aangetekend schrijven zou 30.06.2023 zijn.

Op datum van 25.07.2023 werden beide beslissing aangeboden in het opvangcentrum te Leopoldsburg (zie stukken 1-4).

Gelet op het feit dat de verzoekers niet over het administratief dossier van de verwerende partij beschikken kan zelf de vraag worden gesteld of de bestreden beslissingen daadwerkelijk op 30.06.2023 werden genomen.

Het is bevreemdend dat de verwerende partij pas overgaat tot het betekenen van de bestreden beslissing nadat de raadsman van de verzoekers wees op het verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden. Dezelfde dag werden de beslissingen naar de post gebracht.

De verwerende partij is onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft het hoorrecht geschonden.

De verwerende partij was op de hoogte van het feit dat de verzoeker een raadsman heeft en nam geen contact met hem op.

De verwerende partij heeft de verzoekers niet gehoord en niet geconfronteerd met de voormelde controles van de politie, terwijl zij steeds hebben meegewerkt.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12- 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-/12-/2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Het recht op gehoord te worden maakt bovendien deel uit van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Gelet op het bovenstaande blijkt niet dat de verzoekers als ondergedoken beschouwd kunnen worden. De verwerende partij schendt het recht om gehoord te worden, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en de andere bepalingen opgenomen in het middel.

6.4.

Het artikel 29 lid 2 van de Verordening 604/2013 stelt het volgende:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Poolse autoriteiten gaven op 20.01.2023 hun akkoord voor de overname van de verzoekers. Dit akkoord verstreek op 22.07.2023.

*Naar aanleiding van verstrijken van de overdrachtstermijn van 6 maanden, richtte de raadsman van de verzoekers op 24.07.2023 volgend schrijven naar de verwerende partij:
(...)*

*De verwerende partij antwoordde op 24.07.2023 het volgende:
(...)*

De verwerende partij stuurde op 24.07.2023 beiden beslissingen “betekening verlenging overdrachtstermijn van de Dublintransfer” die genomen zouden zijn op 30.06.2023. De datum van het aangetekend schrijven zou 30.06.2023 zijn.

Op datum van 25.07.2023 werden beide beslissing aangeboden in het opvangcentrum te Leopoldsburg (zie stukken 1-4).

Gelet op het feit dat de verzoekers niet beschikken over het administratief dossier, kunnen zij niet met zekerheid vaststellen dat de bestreden beslissing daadwerkelijk op 30.06.2023 zijn genomen. Deze beslissing zijn bovendien niet tijdig aan de verzoekers ter kennis gebracht. Deze beslissingen zijn op 24.07.2023 verstuurd naar de verzoekers.

Hieruit volgt dat de verwerende partij de overdrachtstermijn van 6 maanden niet tijdig heeft verlengd.

De bestreden beslissingen schendt de artikelen en bepalingen opgesomd in het middel en dienen vernietigd te worden.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht besloten zou hebben dat verzoekende partij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres en dat zij de intentie zou hebben om zich aan haar overdracht te onttrekken. Verzoekende partij stelt dat zij niet als ondergedoken kan worden beschouwd.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 27 Dublin III-Verordening.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 29.2 van de Dublin III-Verordening, een artikel dat luidt als volgt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gerechtigd is om te besluiten tot de verlenging van de overdrachtstermijn, indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling onderduikt.

Verzoekende partij stelt vooreerst dat uit haar handelen geenszins kan worden afgeleid dat zij de overdracht doelbewust, zoals aangegeven in het arrest JAWO van het Hof van Justitie, tracht te verhinderen en verwijst naar de verklaringen van een vriend, de heer A. (...) G. (...) waaruit zou blijken dat zij op 20.03.2023 opnieuw vertrokken naar het adres te 1160 Auderghem (...).

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de verzoekende partij hebben nagelaten om de verwerende partij in kennis te stellen van deze vermeende terugkeer naar hun oude adres.

“Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster, door het gebruik maken van verschillende adressen, zich tracht te onttrekken aan de verwerende partij om wetens en willens een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te vermijden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet verzoekster zelf elke adreswijziging aan de verwerende partij per aangetekende zending dient over te maken. Artikel 51/2, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen (...)

“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.”

Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster en/of haar raadsman om de correcte informatie te verschaffen aangaande de werkelijke verblijfplaats. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster of haar raadsman dit heeft gedaan. Het gegeven dat verzoekster een e-mail met adresverandering en een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt de beoordeling van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoekster zich doelbewust onttrekt aan de autoriteiten niet. Het overmaken per e-mail van een adreswijziging waar verzoekster niet kan worden aangetroffen staat los van het gegeven dat zij zich niet mag onttrekken aan de verwerende partij en zodoende een overdracht verhindert. (R.v.V. nr. 285 687 van 3 maart 2023)

Het kwam aan de verzoekende partij of haar advocaat toe om DVZ op de hoogte te brengen van de adreswijziging.

De verklaringen die de verzoekende partij thans aanbrengt, zijn laattijdig en bovendien tegenstijdig met de eerdere verklaring van de heer G., eigenaar van de woning te Pepinster, die verklaarde dat de verzoekende partij geen adres had achterlaten bij vertrek uit het pand te (...) Pepinster.

Op basis van voormelde overwegingen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij als ondergedoken moet worden beschouwd.

Eén en ander ligt aldus volledig in de lijn van de invulling, dewelke het Hof van Justitie in het arrest JAWO heeft gegeven aan het begrip “onderduiken”.

In de mate dat verzoekende partij ten slotte de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het

zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v. St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Verweerder ziet niet in op welke manier verzoekende partij kan voorhouden dat hij niet de kans werd geboden om nuttige inlichtingen naar voor te brengen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure, nu verzoekende partij moedwillig buiten het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht tracht te blijven.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing wel degelijk dateert van 30.06.2023 en dus tijdig werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Verzoekers voeren de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-verordening. Ze betogen dat niet voldoende is aangetoond dat ze de bedoeling hadden om onder te duiken zodoende dat de overdrachtstermijn kon worden verlengd tot achttien maanden. Verzoekers wijzen op het feit dat zij vrijwillig hun adres hebben gecommuniceerd aan verweerder en dat er uit de e-mail van de gemeente Pepinster niet met zekerheid blijkt dat ze effectief in Pepinster verbleven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat Polen zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek. Op 30 juni 2023 beslist verweerder dat verzoekers als ‘ondergedoken’ moeten worden beschouwd en de overdrachtstermijn overeenkomstig artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening dient te worden verlengd tot achttien maanden. Uit deze bepaling volgt dat de overdrachtstermijn enkel tot achttien maanden mag worden verlengd indien de betrokken vreemdeling ‘onderduikt’. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Jawo meer verduidelijking verschaft omtrent de invulling van dit begrip.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-verordening “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt.”

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie eveneens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. [...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de

totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Aangezien het verlengen van de overdrachtstermijn conform artikel 29 van de Dublin III-verordening een uitzondering betreft, dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Uit het arrest Jawo blijkt duidelijk dat er een intentioneel element vereist is, de betrokkene moet zich namelijk doelbewust willen onttrekken aan de overdrachtsprocedure. Dit intentioneel element wordt vermoed aanwezig te zijn wanneer de betrokkene de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij hieromtrent werd geïnformeerd.

In de bestreden beslissingen worden de volgende motieven aangewend om het ‘onderduiken’ van verzoekers te staven:

“Betrokkene had haar interview bij onze diensten op 03/01/2023 waarbij ze verklaarde woonplaats te kiezen te Opvangcentrum Leopoldsborg Koningin Louisa-Mariastraat, 40 3970 LEOPOLDSBURG. Op 28/02/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd haar op dezelfde dag in persoon betekend. Op 22/03/2023 diende betrokkene middels haar advocaat een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. Op 27/03/2023 ontvingen onze diensten een mail dat betrokkene voortaan zou verblijven te (...) Pepinster. Op 17/04/2023 belde de eigenaar van het pand te (...) Pepinster, meneer G., onze diensten om ons mee te delen dat betrokkene en haar gezin niet meer op het adres bij hem verbleven. Meneer G. meldde dat ze het huis hadden verlaten zonder een adres achter te laten. Meneer G. legde uit dat betrokkene en haar gezin het adres verlieten nadat de wijkagent langs was gekomen op het adres om te kijken of betrokkene en haar gezin werkelijk op het adres verbleven. De betrokkene en haar gezin verlieten het adres zonder meneer G. te informeren, meneer G. zelf zegt zelf afwezig geweest te zijn op het moment van hun vertrek. Bijgevolg dienen we betrokkene als ondergedoken te beschouwen.

(...)

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

In eerste instantie stelt de Raad vast dat op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, er niet langer sprake was van “de toegekende woonplaats” waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers in een ‘verklaring van woonstkeuze’ van 3 januari 2023 woonplaats hebben gekozen bij het opvangcentrum te Leopoldsborg. In het administratief dossier is ook sprake van een adres in Berlaar. In het administratief dossier bevindt zich immers een e-mail waaruit blijkt dat verweerder aan de hand van het Rijksregister op de hoogte was van het adres van verzoekers in Berlaar. Eén en ander blijkt ook uit het feit dat de bijlage 26quater van 28 februari 2023 aan de burgemeester van Berlaar werd verstuurd. Tenslotte, zoals verzoekers ook aanhalen in hun verzoekschrift, blijkt dat zij door middel van een e-mail van hun advocaat van 13 maart 2023 spontaan hun nieuwe adres te Oudergem aan verweerder hebben kenbaar gemaakt. Het vermoeden dat verzoekers zich doelbewust hebben onttrokken aan de overdrachtsprocedure speelt aldus niet, minstens wordt het tegendeel in onderhavige zaak niet aangetoond.

Hoewel het niet is vereist dat verweerder een bewijs levert van de bedoelingen van de betrokkenen en aldus in het arrest *Jawo* wordt gewezen op het weerlegbaar vermoeden van onderduiken “*wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen*”, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het arrest *Jawo* blijkt dat de term ‘onderduiken’ dient te worden uitgelegd als het er doelbewust voor zorgen dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde de overdracht te voorkomen.

Verzoekers argumenteren dat verweerder op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij als ondergedoken dienen te worden beschouwd. Eerst en vooral wijzen ze op het feit dat hun advocaat verweerder op 13 maart 2023 in kennis heeft gesteld van de nieuwe woonplaats van het gezin. Verweerder betwist niet dat hij de e-mail in kwestie heeft ontvangen. Dat verzoekers op 20 maart 2023 werden aangetroffen op een adres in Pepinster, verklaren ze als volgt: het gezin was op dat moment op bezoek bij een vriend, meneer G. A., die sinds 4 maart 2023 woonachtig is op het adres in Pepinster. Op 20 maart 2023 vindt er op het desbetreffende adres een woonstcontrole plaats in het kader van de inschrijving van meneer G. A. Verzoekers betogen dat zij aan de wijkagent uitdrukkelijk hebben verklaard slechts op bezoek te zijn, doch dat hun gegevens alsnog werden geregistreerd. Ze verklaren dat ze de dag nadien zijn teruggekeerd naar hun woonplaats in Oudergem.

De Raad merkt op dat het betoog van verzoekers in grote mate overeen komt met de informatie van het administratief dossier. Immers bevat het administratief dossier een e-mail d.d. 20 maart 2023 van beambte C. B. die aan verweerder het volgende communiceert:

“Suite à une demande de domiciliation en notre commune d'un citoyen, l'agent de quartier nous fait part que les personnes suivantes sont à l'adresse de monsieur G. (...) A. (...) : (...)”

Une copie de l'an 26 quater nous a été fournie par l'agent de quartier, je vous informe donc que les intéressés se trouveraient à Pepinster, ils ont déclaré à l'agent qu'ils logent là-bas car ils y auraient un soucis avec fedasil”

Uit de e-mail van mevrouw C. B. blijkt aldus dat de woonstcontrole op 20 maart 2023 inderdaad plaatsvond in het kader van de inschrijving van meneer G. A. Waar verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de telefonische verklaring van meneer G. A. dat verzoekers zijn woonst zouden hebben verlaten “*nadat de wijkagent langs was gekomen op het adres om te kijken of betrokkene en zijn gezin werkelijk op het adres verbleven*”, bemerkt de Raad dat dit niet strookt met de informatie vervat in de e-mail van 20 maart 2023. Waar verweerder de verklaring van meneer G. A. zonder meer lijkt te aanvaarden, getuigt het van weinig zorgvuldigheid dat met een dergelijke tegenstrijdigheid geen rekening werd gehouden.

De Raad merkt verder ook op dat verzoekers een beroep hebben ingediend tegen hun respectievelijke bijlagen 26quater. Deze beroepen zijn ter kennis gebracht aan verweerder op 24 maart 2023. In de desbetreffende verzoekschriften wordt het adres te Oudergem telkens aangeduid als zijnde de woonplaats van verzoekers. Er dient aldus te worden geconcludeerd dat verzoekers op 13 maart 2023 hun nieuw adres te Oudergem ter kennis brengen aan verweerder, die op 20 maart 2023 een e-mail ontvangt van de gemeente Pepinster met de informatie dat verzoekers zijn aangetroffen op een adres in die gemeente. Daarna, op 24 maart 2023, wordt verweerder in kennis gesteld van de beroepen tegen de bijlagen 26quater waarbij het adres in Oudergem als woonplaats wordt vermeld. Verweerder betwist niet dat de beroepen aan hem werden betekend.

Het komt de Raad allesbehalve zorgvuldig voor om zich in een dergelijke situatie enkel te baseren op de telefonische verklaringen van meneer G. A., die bovendien tegenstrijdig zijn met de in het administratief dossier vervatte informatie, zonder verder onderzoek te voeren naar de werkelijke woonplaats van verzoekers. Het kan niet worden ontkend dat *in casu* verschillende elementen aanwezig zijn die aannemelijk maken dat verzoekers op het adres in Oudergem wonen. Een eventuele woonstcontrole op het adres in Oudergem had hieromtrent uitsluitsel kunnen bieden, doch verweerder heeft zich niet de moeite getroost om tot een woonstcontrole over te gaan. Dit kan echter wel van een redelijke en zorgvuldige overheid worden verwacht. Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat uit de mail van de gemeente Pepinster van 20 maart 2023 op zich niet onomstotelijk blijkt dat dit voortaan de nieuwe woonplaats zou zijn van het gezin. De Raad stelt vast dat er op het adres wel een woonstcontrole werd gevraagd, doch deze heeft nooit plaatsgevonden. Verder blijkt ook nergens uit het administratief dossier dat verzoekers zich bij de gemeente Pepinster zouden hebben gemeld om zich aldaar in te schrijven.

Verweerder kan in zijn nota met opmerkingen dan ook niet ernstig voorhouden dat verzoekers hem in kennis hadden moeten stellen van “*deze vermeende terugkeer naar hun oude adres*”. Uit het geheel van de omstandigheden, blijkt opnieuw niet afdoende dat verzoekers weldegelijk op het adres in Pepinster woonden waardoor er geen sprake kan zijn van een nieuw adres, noch van een terugkeer naar een oud adres. Verweerder stelt in zijn nota tevens dat het aan verzoekers toekomt om hem op de hoogte te brengen van enige adreswijziging. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers dit hebben gedaan. Ze hebben namelijk op 13 maart 2023 hun adres te Oudergem gecommuniceerd aan verweerder. Elke navolgende adreswijziging in de registers van verweerder, gebeurde buiten de wil en het weten van verzoekers. Het kan hen aldus niet kwalijk worden genomen geen ‘nieuw adres’ te hebben gecommuniceerd, nu zij niet eens op de hoogte waren van de adreswijzigingen bij verweerder.

Het getuigt evenmin van de vereiste redelijkheid dat verweerder, nadat hij door verzoekers in kennis wordt gesteld van hun nieuwe woonplaats te Oudergem, niet communiceert aan verzoekers dat hun woonplaats alsnog in Pepinster wordt gevestigd. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekers voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte waren van het feit dat de gemeente van Pepinster een nieuwe woonplaats heeft gecommuniceerd, noch van het feit dat er aan het adres in Pepinster een uitnodiging werd verstuurd waarna de eigenaar van de woning telefonisch heeft gecommuniceerd dat verzoekers zijn huis zouden hebben verlaten zonder een adres achter te laten. Door onmiddellijk over te gaan tot het verlengen van de overdrachtstermijn, worden verzoekers voor een voldongen feit geplaatst zonder dat zij de kans hebben gekregen om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over hun afwezigheid en dat ze niet de bedoeling hadden om zich te onttrekken aan die autoriteiten, zoals thans wel is vereist volgens het arrest *Jawo*.

Er blijkt *in casu* niet dat verzoekers door hun handelen buiten het bereik pogen te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht of deze materieel onmogelijk maken. Immers is geenszins onderzocht of verzoekers effectief op het door hun opgegeven adres te Oudergem verblijven. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd dat niet is aangetoond dat zij zich proberen te onttrekken aan de autoriteiten en dat zij als ondergedoken dienen te worden beschouwd. Er wordt door verweerder op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat verzoekers buiten het bereik van zijn diensten pogen te blijven en als ondergedoken dienen te worden beschouwd zodat de overdrachtstermijn tot maximaal achttien maanden kon worden verlengd, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissingen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening wordt aangetoond.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN